ר ב 'מיי׳ פ"ה שם הל׳ ש סמג שם טוש"ע ה"ח סי' תמג סעיף ה: ה גמיי שם הלכה ב: ו ד מיי׳ פ"ח מכלכות טו סמג לאוין קלט: ז ה מיי׳ פ"י מהל' ע"ו

חיתה ככ"ק מה.]

רבינו חננאל

למכור שלשים יום קודם לפסח: והלכתא כפתמא דמתני' ואם

חרכו לפני זמנו מותר

בהנאתו אפי' לאחר ומן איפורו:עבר ומנו אפור

בתנאתו איקישנא בוטן

ולמעלה.תנן סתמא כרב

ולמעלה [בחיפין שנתן בהן פים] אפילו

בהן פיםן אפילו בתיפי קרדניתא שהן חוקות ולא מחמעי היא אין הוששין לקרושין: אמר חוקה מנין לחמץ

איפורא דלא כתיב בהו לא יאכל פותרים בהנאה ופלינא דר'אבחו

דאמר כל חיכא דכתיב לא יאכל לא תאכל לא

תאכלו אפור בין באכילה בין בהגאה עד שיפרם

בעברון תתננה ואכלה בשעריך תתננה ואכלה וחלקו במקרא הזה ר' מאיר אומר אחד גר

ואחד נכרי בין כסכירה בין בנתינה ר' יהודה

אומר דברים ככתכן

בשכירה ואשרינן לר' שאיר דאשר הגכרי

ראמר דברים ככתבן נלומר לא איצטריךקרא (אלא) למיסר מתנה דנברי ומכירה [דגר]

בנבלה

הכתוב כדרך שפרם לה לגר אשר

שהוא כותח של פלוני ויסברו שמכרו בפסח ע"י נכרי אי נמי יסברו מטבילין בו והני שלשים יום משעה שחל עליו חובת ביעור מששואלין שבפסח מכרו ישראל לנכרי ולכן אוסר ר' יהודה למכור כותח בהלכות הפסח: ומוסר בהנאתו . קס"ד אשעה שמותר לאכול האי:

לנכרי וא"ש אף לר"ת דמפרש בריש אלו עוברים (לקמן מב.) דמותר להשהות כותח בפסח :

הרכן קודם זמנו מותר בהגאה אף לאחר זמנו. וכגון שנפסל מלחכול לכלב דבענין חחר לא הוי שרי דומיא דפת שעיפשה בפ"ק (דף טו:): עבר זמנו אסור בהנאה פשיטא. רש"י ל"ג פשיטא דהא רבי יוסי הגלילי פליג ושרי חמד בהגאה כל שבעה ואין לפרש פשיטא דאסור בהנאה מדיוקא דרישא שדדרך התנא בכמה מקומות לכפול את דבריו ועוד דלא משני שפיר ונראה דפריך פשיטא משום דתנא בפ"ק (דף יא:) דשורפין חמד אלמא אסור בהנאה דלר' יוסי הגלילי א"ל לשורפו אלא ירילנו לפני

כלבו או ימכרנו לנכרי: בהדי דקשריף ליה ליתהני מיניה. משום דלר' יהודה דאמר חמץ בשריפה אפרו מותר דתניא בפ' בתרא דתמורה (ד'לד.*)כל הנסרפין אפרן מותר וקס"ד בהדי דקשריף ליה ליחהני מיניה אבל לרבנן דאין [ע"ם] חולין קיד: [ע"ם] מלותו בשריפה והוי מן הנקברים דאמרינן בפרק בתרא דתמורה אפרן אסור ופשיטא לדידהו דבהדי דקשריף

ליה אסור ליהטת ממט: בל מקום שנאמר לא יאכל . וא"ת יהא נהנה מחמץ בפסח בכרת בן בתירא אומר כותח דהא כתיב כי כל אוכל חמץ ונכרתה וכל מיני כותח אמור וכי תימא אין הכי נמי א"כ לקמן (דף כג:) דבעי מאי איכא בין חוקיה לכ' אבהו לימא דאיכא בינייהו הא ואור"י דלא יאכל ולא תאכל ילפינן מלא חאכנו אבל כי כל אוכל לא

ילפינן מלא תאכלו: ליכתוב רחמנא תתננה ואכלה ומכור. משמע דאי הוי כתב הכי לא הוה דרשיכן אלא כר"מ וכן באיזהו נשך (ב"מ כא.) גבי נשך ותרבית והא דאמרי' בקדושין (ד' לב:) ורבגן אי ס"ד כרבי יוסי לא יאכל חמץ לא יהא הגלילי ליכתוב רחמנה מפני שיבה בי היתר אכילה ומחוך תקום והדרת תקום והדרת פני זקן דבריו ששענו דכל היינו משום דלשון והדרת לא שייך אמפני ולשון פני לא שייך אתקום והנך קראי דאין להן הכרעה שאת ארור מחר משוקדים וקם (יומא ד' כב.) אין ענינם לכאן דהתם מלי קאי אדלעיל או אלתחת אבל הכא תרוייהו לא מלי קיימי אגר לחודיה או אככרי לחודיה ובפ"ב דובחים (ד' כד.) פליגי תכאי גבי ולקח הכהן מדם החטאת באלבעו וכתן איכא דמוקי אלבעו

אלקיחה ולא אנחינה משום דפשעיה דקרא קאי אלקיחה דלפניו ואיכא דמוקי לה אנתינה דלאחריו זלא אלקיחה משום דמשכחת בדוכחא אחרינא ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח באלבעך דקאי אלבע אנחינה ואיכא דמוקי לה אתרוייהו משום דמשמע ליה אלקיחה כפשטא דקרא ואנתינה נמי כדמוכח בקרא אחרינא*):

ורצר דינם אחד היא תעורה התירה לך אמרי' מדאצמריך קרא למישרא נבלה בדנאה רשאר איסורי שבתורה אטורין אפילו ברנאה אלא לר' יהידה

*) [וע"ע תום' יותה לה: נכ: נ"מ סה. עיז כ. חולין קיד:]

בי יהודה אומר כותח וכל מיני כותח . אור"י בשם ר"ת דר"י אתי כב"ה ואסר בכוחח משום דשם בעליו עליו ויודעים שלשים יום . דם"ל כב"ש וזה אינו נאכל מהר שאין אוכלין אותו אלא

תורה אור פשיטם. דהה המרת מחכיל ומוכר ר' יהודה בן בתירא אומר כותח וכל מיני

כותח אסור למכור שלשים יום קודם לפסח: ומותר בהנאה: פשיטא לא צריכא שחרכו קודם זמנו וקמ"ל כדרבא (וֹ) דאמר רבא "הרכו קודם זמנו מותר בהנאה אפילו לאחר זמנו: עבר זמנו אסור בהנאתו: פשימא ילא צריכא לשעות דרבנן *דאמר רב גידל אמר רב חייא בר יוסף א"ר יותנן המקדש משש שעות ולמעלה אפילו בחיםי קורדניתא אין חוששין לקדושין: ולא יסיק בו תנור וכירים: פשימא לא צריכא (כ) לר'יהודה דאמר אין ביעור חמץ אלא שריפה סלקא דעתך אמינא הואיל ואמר ר' יהודה מצותו בשריפה בהדי דקא שריף ליה "ליתהני מיניה קמ"ל: אמר חוקיה ימנין לחמץ בפסח שאסור בהנאה שנאמר "לא יאבל חמיץ לא יהא בו היתר אבילה שמות לגון שלפלו עליהן מים אסור:

מעמא דכתב רחמנא לא יאכל חמץ הא לא כתב לא יאכל הוה אמינא איסור אכילה משמע איסור הנאה לא משמע ופליגא דר' אבהו *רא"ר אבהו יכל מקום שנאמר לא יאכל לא תאכל לא תאכלו אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה (*משמע) עד שיפרם לך הכתוב כדרך שפרט לך בנבילה *דתניא °לאזגריסהיה כתוב כה אלא לא סאכנו והולרך תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכור לנכרי וגו' אין לי אלא לגר

בנתינה ולנכרי במכירה לגר במכירה מנין ת"ל לגראשר בשעריך תתננה או מכור לנכרי בנתינה מנין תלמוד לומר תתננה ואכלה או מכור לנכרי נמצאת אומר אחד גר ואחד נכרי בין במכירה בין בנתינה דברי ר' מאיר *ר׳ יהודה אומר הדברים ככתבן לגר בנתינה ולנכרי במכירה מאי טעמא דרבי יהודה אי סלקא דעתך כדאמר ר' מאיר ליכתוב רחמנא

לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה ומכור או למה לי שמע מינה לדברים ככתבן ור' מאיר או להקדים נתינה דגר למכירה דנכרי ורבי יהודה הא לא *צריך קרא כיון דגר אתה מצווה להחיותו ונכרי אי אתה מצווה להחיותו לא צריך קרא סברא הוא בשלטא לר' מאיר דאמר אחד גר ואחד נכרי בין במכירה למישרא בין בנתינה מדאיצמריך קרא

נבילה בהנאה הא כל איסורין שבתורה אסורין בין באכילה בין בהנאה אלא לרבי יהודה דאמר לדברים ככתבן הוא דאתא הא כל איסורים שבתורה מנא ליה דאסורין שמת קרא למישרי נכלה הא כל איסורין בהנאה נפקא ליה °מלכלב תשליכון אותו כנ שבמורם דכמיב בהו לא מאכל כי

לר' אבהו אליבא דרבי יהודה מנא ליה דילמא האי פרט דנבלה לאו למשרייה בהנאה אתא דלא אילטריך אלא להחמיר ולומר דלנכרי במכירה ולגר בנסינה דאי לא כתביה הוה אמינא כל הנאות מותרות בה: נפקם ליה . לרבי אבהו ואליבא דרבי יהודה מדכתב בטרפה לא האכלו ומיעט בה לכלב חשליכון אותו : גם ליחהני ישיה קמיל ב אותו שיי לשיל דף הקרא כל עיהר הוה ידעינן מסברא לאחדומי אבל השחא דכתב ב^{י עיא} חדים

בשרבות לרבי מאיר. תימה לר"מ נמי יקשה דהא אילטריך לאקדומי נחינה דגר ותי' ר"י דודאי אי לא הוה כתב קרא כל עיקר הוה ידעיכן מסברא לאקדומי אבל השתא דכתב ה' ע"א חד"ה נתינה תתננה ואכלה ומכור אי לא הוה כתב או ה"א דאתא למידרש שאין לריך להקדים ולריך ליכתב נמי גר ונכרי דאי לא הוה שבר זמט ופי כתב אלא גר הוה אמינא דאתא למעוטי נתינה דנכרי ואי הוה כתוב נכרי לחודיה הוה אמינא דאתא למעוטי מכירה דגר:

וליפרום עליה . ועיין לחמן ל"ה ע"ב ול"ם:

אטרין שבתורה פנא ליה דאטרי בתנאה ואטרינן סהאי קרא נפקא ליה ובשר בשדה מרפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו ודייקינן אותו אתה משליך לכלב פי' זה מותר לך בתנאה שהרי

לשעות דרבנן ה"ג ולא גרסי' פשיטא דהא אפי׳ בפסח אילטריך לאשמעי׳ דהח חיכח רבי יוסי הגלילי דשרי בהנאה כל שבעה לקמן: לשעות לעיל ז. דרבנן . כלומר האי זמנו זמן אכילתו משמע ואפילו שעה ששית שאיו איסורו אלא מדרבגן הוי אסור אף בהכחה: משם שעות . על כרחך

מסורת

מתחלת שם משמע דאי לאחר שם דאסור מדאורייתא מאי אתא לאשמעינן פשיטא דאין מקדשין באיסורי הנאה: סיטי קורדניסא. קשות הן ואפ"ה אם באו לחשם חמד יג פשיטא. דהא אמרת אסור בהנאתו: לם ישכל . מדקרינא לא *יאכל משמע יאכל לא יהא בו היתר המביא לידי שום אכילה וסתם הנאות לידי אכילה הם באות שלוקח בדמים דבר מאכל: עד שיפרוע לך הכסוב בו . היתר

הנאה כדרך שפרט לך בנבלה שלא

היינו הנחה: לא לריכא כו'. והאי

מותר אלאחר זמן קאי וכגון שחרכו

באור יפה קודם זמנו שבטל טעמו

ומראיתו: עבר(ג)זמנו אסור בהנאה

ר' יהודה אומר כוסח. נותנין בו פירורי לחם ואסור משום חמן :

"ד להתירה בהנאה כדכתיב או מכור לנכרי לגר בנתינה לנכרי במכירה לא גרסיכן אלא ה"ג כדרך שפרט לך בנבלה דתניא וכו': ס"ל לגר מתננה ומכלה מו מכור. דרוש ליה אגר וכן גבי לנכרי נמי דרום תתננה ואכלה או מכור לנכרי : דברים ככתבן . כך מלותה לא יתננה לנכרי ולא ימכרכה לגר: או. לשון חילוק שס[לקמן כג:] ואי כר' מאיר קאמר קרא דתרוייהו אגר ותרוייהו אנכרי לא נכתוב אן:

לסקדים נפינה דגר למכירה דנכרי . אם יש גר ליתנה לו נתינתו קודמת למכירתה לנכרי והאי גר בגר תושב קאמר שקיבל עליו שלא לעבוד עכו"ם (ומיי בסוםי וחוכל נכלות: גר אתה מלווה שכועות כב: להסיומו. דכתיב (ויקרא כה) גר ד"ה איכעית ותושב וחי עמך: סכרה היה . מסברא אנו יודעין שנחינה לגר -קודמת דחיות הגר מלוה אבל מכירה לנכרי מאי מצוה איכא ואינטריך קרא

הגרות הביח לחלק ולאסור ליתן במתנה לנכרי (h) גש'נדרגה ולמכור נבלה לגר: בשלמא.לר' אבהו דאמר רגה מרכו קודם אליבא דר"מ מלי למילף מדאילטריך : 10:00 לרי יכודה :

שבעותה ועתיב בהו נח תחכל כי (ג) רש"ד דים הכא אי לא הדר פריט בהו היתרא היג ענר זמנו

אסורין הן באכילה ובהנאה : אלא. וכו׳ דרנק ולא אסורין הן באכילה ובהנאה :

גליון השים